

ZPĚVNÍK

ROBINSONI
ČESKÉ BUDĚJOVICE

Ráno bylo stejný (Nezmaři)

^GStál na zastávce s vypůj ^{Hmi}čenou kyta ^Drou,
v dru ^{Ami}hý ruce holku, ^Dto zavazadlo ^Gsvý,
^{Emi}a tý holce v sáčku řek': "^DDobrytro, miláčku,
^Cpodívej se ^Gdo dále, ^{E7}uvidíš dvě smutný
kole ^{Ami}je ^{D7}na silni ^Gci."

Ráno bylo stejný, stejný pivo, stejný blues,
ospalí a nudní byli po flámu,
kouřili partyzánku, dým foukali do vánku,
dívali se do dále, viděli dvě smutný
koleje na silnici.

R: ^DRáno bylo stejný, ^Cnesváteč ^Gní, ^{C, G}
^Dna tvářích počasí ^Cproměnlivý, ^{G, C, G}
^Drádio hlásilo: ^Cna blatech ^Gsvítá,
^{E7}každej byl tak trochu ^{Ami7}sám, ^{D7}hm. ^G

Holka, zvedej kotvy, nikdo nás už nebere,
pojedeme po svejch do podnájmu žít,
koupíme na splátky jízdenku tam a zpátky,
až omrzí nás dálky, budem jak dvě smutný
koleje na silnici.

R:

Jdem zpátky do lesů (Pavel Lohonka Žalman)

^{Ami7}Sedím na kolejích ^Dkteré nikam nevedou ^{G, C, G}
^{Ami7}koukám na kopřetinu ^Djak miluje se s lebedou ^{G, C, G}

^{Ami7}Mraky vzaly slunce zase pod svou ochranu ^{G, Emi}
Jen ty ^{Ami}nejdeš holka zlatá ^Dkdypak já tě dostanu ^{G, D}

R: ^GZ ráje my vyhnání ^{Emi}z ráje, kde není

už ^{Ami7}místa ^{C7}prej něco se ^Gchystá ^{D G}Z ráje nablýskaných
^{Emi}plesů jdem zpátky

do ^{Ami7}lesů. ^(C)Za nějakej ^Gčas ^(D)

Vlak nám včera ujel ze stanice do nebe
málo jsi se snažil málo šel jsi do sebe
Šel jsi vlastní cestou to se dneska nenosí
i pes kterej chce přízeň napřed svýho pána poprosí

R:

Už tě vidím z dálky jak mávaš na mě korunou
jestli nám to bude stačit zatleskáme na druhou
Zabalíme všechny co si dávaj rande za branou,
v ráji není místa možná v pekle se nás zastanou

R:

Písek (Nezmaři)

Jako *Ami* písek *D* př*G* esíváš mě *E7* mezi prsty,
Dmi stejně ti *E7* dlaně prázdný *Ami* zůsta*G* no *C* u,
ani *Dmi* vodu nepřeliješ *G* sítem,
někdy je *C* strašně *Emi* málo ch*Ami* tít,
Dmi já nejsem z těch, co po *E7* těžký ráně *Ami* nevs*G* tanou. *C*
ani *Dmi* vodu nepřeliješ *G* sítem,
někdy je *C* strašně *Emi* málo ch*Ami* tít,
Dmi já nejsem z těch, co po *E7* těžký ráně *Ami* nevs*E7* tanou. *Ami*

Pevnou vůlí taky příliš neoplýváš,
zdá se, že nemíniš mě vážně brát.
kolik času nám to ještě schází,
nebo je všechno dávno pryč,
a za čím se to vlastně máme stále hnát?
kolik času nám to ještě schází,
nebo je všechno dávno pryč,
a za čím se to vlastně máme stále *F* hnát?

Jako kámen najednou mi v cestě stojíš,
vím, že se leccos těžko obchází,
radši zkusím někde jiný příběh,
který bude lepší konec mít,
ale už teď ti můžu říct, že mi nescházíš.
radši zkusím někde jiný příběh,
který bude lepší konec mít,
ale už teď ti můžu říct, že mi nescházíš.

4. Jako písek přesíváš mě mezi prsty,
stejně ti dlaně prázdný zůstanou,
ani vodu nepřeliješ sítem,
někdy je strašně málo chtít,
já nejsem z těch co po těžký ráně nevstanou ..

Kytka (Brontosauři)

Otvírám *G* lásku na stránce *D* rád,
přišel jsem *A7* milá má něco ti *D* dát
Zeptat se co děláš a jakej byl den,
pohládit tvář tu kytku si vem

Ty jsi tak jiná tak jiná kdo ví,
jestli má touha tě neporaní
ty jsi tak jiná pod' ruku mi dej,
s tebou je celej svět jak vyměněnej

Sedíme tu spolu a slova si jdou
propletený prsty ležej na kolenou
Oči jako čert a malinkej nos
ze všech je nejhezčí tiše už dost

Za chvíli už budu v dáli

^GHučku svou na pozdrav smekám světla ^{Ami}vlaku vidím plát
tak na ^{D7}svůj nárazník čekám už jsem ^CTě měl ako ^Grát.
Zítra ráno až se vzbudíš zjistíš ^{Ami}že se slehla zem
a Tvůj ^{D7}miláček že pláchnul tím půl ^Cnočním expre ^Gsem.

R: Za chvíli už budu v dáli za chvíli mi bude fajn,
o Tvý lásce, která pálí nebudu mít ani šajn.
Za chvíli už budu v dáli za chvíli mi bude fajn,
o Tvý lásce, která pálí nebudu mít ani šajn

Nejdřív zní vlakovej zvonec pak píšťala, je mi hej
konečně vím, že je konec naší lásky tutovej.
Z kapsy tahám harmoniku tuláckej song budu hrát
sedím si na nárazníku a je mi tak akorát.

R:

3. Polámal se mraveneček, ví to celá obora
o půlnoci zavolali mravenčího doktora.
Doktor klepe na srdíčko, potom píše receptis,
třikrát denně láhev rumu, bude chlapík jako rys.
Dali rumu podle rady, mraveneček stůně dál,
celý den byl jako v ohni, celou noc jim proplakal.
Čtyři stáli u postýlky, pátej těšil - neplakej,
posypu tě biolitem do rána seš studenej.

R:

Já do lesa nepojedu, já do lesa nepůjdu
Kdyby na mě hajnej přišel, on by mě vzal kytaru.
Kytara je za dva zlatý a trsátko za tolar
Kdyby na mě hajnej přišel, on by mě to všechno vzal

R:

Pec nám spadla, pec nám spadla, kdopak mám jí postaví
Starej pecař není doma a mladej to neumí.
Zavoláme na dědečka, ten má velký kladivo, dá do toho
Čtyři rány a už je to hotovo.

R:

Prší prší.....

R:

Měla babka vrabce v kapse, vrabec babce v kapse píp,
Zmáčkla babka vrabce v kapse, vrabec babce v kapse chcíp.

R:

Kozel (Jaromír Nohavica)

Byl jeden ^Gpán ten kozla ^Cměl
velice ^{D7}si s ním rozuměl ^G
Měl ho moc rád, opravdu ^Cmoc
Hladil mu ^{D7}fous na dobrou noc ^{G, D7, G}

Jednoho dne se kozel splet
rudé tričko pánovi sněd
Když to pán zřel, zařval jejé
Svázal kozla na koleje

Zapískal vlak, kozel se lek
To je má smrt, mečel mek mek
Jak tak mečel, vykašlal pak
Rudé tričko, čímž stopnul vlak.

Ná na na na....

Hlídač krav (Jaromír Nohavica)

C Když jsem byl malý, říkali mi naši:
"Dobře se uč a jez chytrou kaši,
F až jednou vyrosteš, *G* budeš doktorem *C* práv.
Takový doktor sedí pěkně v suchu,
bere velký peníze a škrábe se v uchu,"
F já jim ale na to řek': "Ch *G*ci být hlídačem *C* krav."

R: Já chci *C* mít čapku s bambulí nahoře,
jíst kaštany a mýt se v lavoře,
F od rána po celý *G* den zpívat si *C* jen,
zpívat si: pam pam pam *F, G, C* ...

K vánocům mi kupovali hromady knih,
co jsem ale vědět chtěl, to nevyčet' jsem z nich:
nikde jsem se nedozvěděl, jak se hlídají krávy.
Ptal jsem se starších a ptal jsem se všech,
každý na mě hleděl jako na pytel blech,
každý se mě opatrně tázal na moje zdraví.

R:

Dnes už jsem starší a vím, co vím,
mnohé věci nemůžu a mnohé smím,
a když je mi velmi smutno, lehnu si do mokré trávy.
S nohama křížem a s rukama za hlavou
koukám nahoru na oblohu modravou,
kde se mezi mraky honí moje strakaté krávy.

R:

Cukrářská bossa-nova (Jaromír Nohavica)

Můj *Cmaj7* přítel *C#dim* snídá sedm *Dmi7* kremrolí *G7*
a když je *Cmaj7* spořádá, dá si *C#dim* repete, *Dmi7* cukrlát *G7* ko,
on totiž *Cmaj7* říká: *C#dim* Dobré lidi zuby *Dmi7* nebolí *G7*
a je to *Cmaj7* paráda, chodit *C#dim* po světě
a *Dmi7* mít, *G7* mít v ústech *Cmaj7* sladko. *C#dim, Dmi7, G7*

®: *Cmaj7* Sláva, *C#dim* cukr a *Dmi7* káva a půl litru *G7* becherovky,
Cmaj7 hurá, hurá, *C#dim* hurá, půjč mi *Dmi7* bůra, útrata dnes
G7 dělá čtyři stovky,
všechny *Cmaj7* cukrářky z celé *C#dim* republiky
na něho *Dmi7* dělají sladounké *G7* cukrbliky
a on jim *Emi7* za odměnu zpívá *A7* zas a znovu
Dmi7 tuhleto *G7* cukrářskou bossa-no *Cmaj7* vu. *C#dim, Dmi7, G7*

Můj přítel Karel pije šťávu z bezinek,
říká, že nad ni není,
že je famózní, glukózní, monstrózní, ať si taky dám,
koukej, jak mu roste oblost budoucích maminek
a já mám podezření, že se zakulatí jako míč
a až ho někdo kopne, odkutálí se mi pryč
a já zůstanu sám, úplně sám.

®:

Můj přítel Karel Plíhal už na špičky si nevidí,
postava fortelná se mu zvětšuje, výměra tři ary,
on ale říká: glycidy jsou pro lidi,
je prý v něm kotelna, ta cukry spaluje,
někdo se zkáruje, někdo se zfetuje
a on jí bonpari, bon, bon, bon, bonpari.

®:

Už to nenapravím (Máci)

Ami V devět hodin dvacetpět *D* mě opustilo štěstí
F ten vlak co jsem jím měl jet na koleji *E* dávno nestál
Ami V devět hodin dvacetpět *D* jako bych dostal pěstí
F já za hodinu na náměstí měl jsem *E* stát
ale v *E7* jiným městě

A7 Tvá zpráva zněla prostě a byla tak krátka,
že *Dmi* staviš se jen na skok, že nechalas mi vrátka
G zadní otevřená, *E* zadní otevřená *E7*

A7 Já naposled tě viděl, když ti bylo dvacet
Dmi to si tenkrát řekla, že se nechceš vracet
G že si unavená, *E* že mně unave *E7* ná

ta ta da ta ta da tada ta tadada...

Já čekala jsem hlavu jako střep a zdálo se, že dlouho
může za to vinný sklep, že člověk často sleví
já čekala jsem hlavu jako střep s podvědomou touhou
čekala jsem dobu dlouhou víc než dost kolik přesně nevím

Pak jedenásta bila a už to bylo pasé
já měla vědět dřív, že vidět chci tě zase
láska nerezaví, láska nerezaví

Ten list co jsem ti psala byl dozajista hloupý
byl odměřený moc na vlídny slovo skoupý
už to nenapravím, už to nenapravím

Tři kříže (HOP TROP)

Dmi Dávám sbohem *C* břehům prokla *Ami* tejm,
který *Dmi* v drápech má *C* ďábel *Dmi* sám.
Dmi Bílou přídí *C* šalupa „My *Ami* grave“
míří *Dmi* k útesům, *C* který *Dmi* znám.

®: Jen tři *F* kříže z bí *C* lýho kame *Ami* ní
někdo *Dmi* do písku *C* posklá *Dmi* dal.
Slzy *F* v očích měl a *C* v ruce znave *Ami* ný,
lodní *Dmi* deník, co *C* sám do něj *Dmi* psal.

První kříž má pod sebou jen hřích, samý pití a rvačka jen.
Chřestot nožů. při kterých přejde smích, srdce kámen a jméno
„Sten“.

®:

Já Bob Green, mám tváře zjizvený, štěkot psa zněl, když jsem se
smál,
Druhej kříž mám a spím pod zemí, že jsem falešný karty hrál.

®:

Třetí kříž sand vyvolá jen vztek, Katty Rodgers těm dvoum život
vzal.
Svědomy měl vedle nich si klek ...

Rec: Víím, trestat je lidský, ale odpouštět božský. Ať mi tedy Bůh
odpustí.

®: Jen tři kříže z bílýho kamení někdo do písku poskládal.
Slzy v očích měl a v ruce znavený, lodní deník, co sám do něj psal.